

stillet Underændringsforslaget, mente, at de Bestemmelser i § 1, som jeg nu sigtede til, vare uheldige, fordi de ikke ramme alle de Kvinder, der drive Utugt som Erhverv, dels som Følge af, at nogle kun drive saadant Erhverv delvis, og dels ogsaa, fordi det vil blive Politiets Sag at afgøre, om Erhvervet drives paa en saadan Maade, at der skal skrides ind imod det. Jeg vil dertil sige, at hvis Utugt drives delvis som Erhverv, men dog drives som Erhverv, er der ikke Tvivl om, at § 1 vil kunne finde Anvendelse, og hvad det andet angaar, at det er overladt til Politiets Skøn, saa kan det jo ikke være anderledes, end at i alle Forhold vedrørende Lovovertrædelse maa overordentlig meget være overladt til Politiet. Særlig er dette Tilfældet her i København efter en Bestemmelse, der findes i Forordningen af 28. Februar 1845 om Oprettelse af en Kriminal- og Politiret, og hvorved de grives Politidirektøren overordentlig stor Myndighed til at bestemme, om der skal rejses Undersøgelse og Tiltale eller ikke. Der kan være og vil være mange Tilfælde, hvor Erhverv ved Utugt drives, men paa en saadan Maade, at man i og for sig ikke kan sige, at Samfundet i Almindelighed tager nogen Skade deraf. Men der kan være andre Tilfælde, hvor det drives paa lige modsat Maade, og hvor der virkelig vilde være givet dem, der drive dette Erhverv, et Privilegium fremfor alle andre Mennesker, naar ikke Løsgængeriloven skulde være gældende for dem. Hvor den rette Grænse bliver, det maa Politiet i hvert enkelt Tilfælde søge at udfinde, og de, der mene, at Politiet ikke gaar vidt nok eller gaar for vidt, ville jo have samme Adgang her som i andre Tilfælde til at søge højere Afgørelse af Spørgsmaalet. Der vil fremdeles ikke kunne være Tale om, at der gennem denne § 1 vil kunne indføres eller opretholdes noget som helst System gaaende ud paa en Kontrolering af Erhverv ved Utugt. Det er ganske vist rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at naar et Tilhold er givet, skal Politiet jo kontrolere, at det bliver efterfulgt. Men det er ikke Kontrolering af Erhverv ved Utugt, det er netop Kontrolering af, at de paagældende Personer undlade at drive Erhverv ved Utugt. Forholdet vil ikke blive saaledes som nu, hvor den Kvinde, der er kommen paa et vist Punkt, har Ret til at drive dette Erhverv mod at underkaste sig en Række Kontrolbestemmelser. Kontrollen vil tværtimod ene og alene gaa ud paa at paase, at ved-

kommende Kvinde undlader at drive et Erhverv, som det har vist sig, at hun driver paa en Maade, der er til Skade for Samfundet. Jeg mener derfor, at § 1 er meget vel affattet, og jeg kan særdeles godt modtage den i den Form, hvori Udvalget foreslaar den. Ganske vist har jeg fremdeles den Opfattelse, at den Formulering af § 1, som fandtes i Lovforslaget, saaledes som det blev forelagt af mig i forrige Rigsdagssamling, i og for sig var nok saa god og klar, men da den vakte saa stor Modstand i Udvalget, gik jeg allerede ved Lovforslagets Forelæggelse i denne Samling bort fra denne Formulering og søgte en Affættelse, der meget lignede den, hvori Udvalget nu foreslaar § 1 affattet.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger at gøre til Udvalgets Ændringsforslag Nr. 3 angaaende Bekendtgørelse, Skiltning og Udsendelse af Reklameskrifter for visse Artikler. Jeg kan der ganske tiltræde den ærede Ordførers Udtalelser om, at Folk have Krav paa at være beskyttede mod med Posten eller paa anden Maade at faa ret voluminøse og ret anstødelige Reklameskrifter ind ad deres Dør fra dem ganske ubekendte Personer, som de aldrig have henvendt sig til og aldrig have ønsket at komme i Forbindelse med. Der findes i København og muligvis ogsaa andre Steder i Landet nogle Forretninger, som drive denne Reklamering i ganske overordentlig, ja jeg kan sige i ganske forbausende Grad, saa at der snart ikke er en Landsby, uden at der er fra 1 til 10 Personer, som Tid efter anden faa tilsendt disse Reklameskrifter. Men der er ogsaa en anden Grund, hvorfor man bør søge at modvirke denne Reklamering, og det er den, at det turde fremgaa ganske tydeligt af de Priser, hvortil de paagældende Varer i disse Reklameskrifter tilbydes — jeg har søgt at skaffe mig Oplysning derom — at det i sig selv maa være daarligere Varer, saa at de, der købe dem, ere udsatte for at se dem gaa i Stykker, svigte. Medens de anskaffe dem og benytte dem i den Tro, at de derigennem sikre sig mod en Fare, er Forholdet altsaa tværtimod det, at de derved udsætte sig for den Fare, de maaske ellers ikke vilde udsætte sig for. Det er ikke ganske ubekendt, at der i Huse i Udlandet, hvor den Slags Varer bruges meget, indfinder sig med visse Mellemrum Opkøbere, som opkøbe de Artikler, som ere afbenyttede, og som de derefter faa vaskede og tørrede og sendte ud i Handelen igen, navnlig til fjerne Lande.